

היו תש"ו רגעים של צחוק ושל דמע, רגעים של מתיחות עליונה, של תיסכול, של יאוש ושל ניצחון. המדינה כולה התפקעה מצחוק כאשר נודע שגנבים פרצו למטה-המישטרה והוציאו ממנו את קופת-הברזל. חרושת-הבדיחות הלאומית, אחת התעשיות הפורחות ביר תר בישראל, עבדה במלוא הקצב. אווירה של אבל כללי ואמיתי ירדה על המדינה כאשר הורד אל קיברו ד"ר ("דדו") אלעזר, הרמטכ"ל של מלחמת יום-הכיפורים. ההרגשה הכללית שנעשה לאיש אהוד זה עוול משווע, שלא בא על תיקונו עד מותו בטרם עת, הגבירה את הצער.

היו רגעים של מתיחות, כאשר המדינה כולה נשמה ונשפה עם אסתר רוט-שהמורוב, כאשר השתתפה במירוץ האחרון באולימפיאדת מונטריאול. לא היתה זאת מתיחות ספורטיבית בלבד. כל ישראלי שמר בליבו את תמונת פניה המעוותות של אסתר, כאשר עמדה ליד ארוי נות חבריה במינכן, לפני ארבע שנים. היא הפכה אחד הסמלים של הרוח הישראלית.

והיה, כמוכן, הרגע העניין של תש"ו — הרגע שבו נתקבלה הידיעה עוצרת-הנשימה כי במובצע-קומנדו נועז שוחררו השבויים בי עיירה ש-99.9 מאזרחי ישראל לא שמעו מעוד לפ את שמה בראש-השנה תש"ו: אנמבה.

גיבורי הרגע החולף

היה האיש — או האישה — של תש"ו? גיבורים רבים עברו על במת השנה, עליונים וטרא-

הפגישה הדרמאטית: החטופים שחזרו מאנטבה מתחבקים עם בני משפחותיהם

יוני ואודי וכושני וכל האחרים

הכיפורים תשל"ד הפכה מיליונרית בשנת תשל"ו, בזכות ספריו-זיכרונות שנמכרו כלהמניות ליהודים צמאי-שמאלץ בעולם. אולם זה לא הספיק לה. מאחר שלא קיבלה על עצמה מעולם את האחריות האמיתית למילחמה שנגרמה עליידי שחצנותה, אטימותה ושינאותיה, ביקשה לחזור לגדולה. במשך כמה ימים בתשל"ו אף היה נראה שתצליח, וכי כתברה ב"פורום המוביל" החדש תתפוס את תפקיד המלכה-האם במדינה. אולם הפורום נשכת, יצחק רבין השתלט על העניינים, וגולדה מאיר חזרה והפכה מור צג מוויאוגי, אתר-ביקורים למדינאים ולעיתונאים זרים, בין יד ושם ומצדה.

האחראי השני של יום-הכיפורים, משה דיין, היה גם הוא עסוק בנסיונות נואשים לחזור אל הבמה. הוא צלף בממשלה מכל זווית אפשרית, מסר הודעות פרובוקטיביות בארץ ובעולם, צבר בינתים הון כהרצאות ובכתיבי בה, ובסוף תשל"ו הוציא עיתון כושל, שפגע ביוקרתו יותר מכל תעלוליו הקודמים.

איש מסוג אחר, שחזר מן העבר והסעיר את המדינה מחדש, היה "האדם השלישי", אברי זיידנורג-אלעזר. הוא פירסם בחורל את ספרו הבלתי-מצונזר על העסקי ביש של 1954 — ופתח מחדש תיבת-פנדורה של שאלות: מי נתן את ההוראה? מדוע בוצע המיבצע המחפיר? מי מסר את הרשת? מי הדיח אותו לעדות-שקר? מה היה חלקו של משה דיין בפרשה? מדוע הופקרו חברי-הרשת במשך 11 שנים מיותרות בכלא המצרי? אברי, שהיה לו חלק בתפתחויות שהביאו למיבצע-סיני, אשר נתן לתש"ו את איש-השנה משה דיין; בהתלקחות פרשת לבון, שנת-נה לתשכ"א את איש-השנה פינחס לבון; ובהדתתו הסופית של ד"ר בן-גוריון, שהפך בשל כך איש-השנה של תשכ"ג — הפך שוב דמות חשובה בתשל"ו.

באותו זמן נפטר פינחס לבון עצמו — אחרי שהיה במשך שנים מחסרי-הכרה. לכותרות. ידע כי הפרשה שלו חזרה לכותרות. על רקע אחר לגמרי חזר לחדשות, בסוף תשל"ו, אדם שגרם להתפוצצות כלכלית לפני עשר שנים. יוסף אפשטיין, הקבון של בנק אלון ובנק פויכטוונגר, הובא לבית-המישפט כחשוד בכך שהיה המוח מאחורי שודי הבנק הגדול ביותר בתולדות המדינה.

ידדי יונרף, מסביב למנחם ודובי הקטנים, שהוברחו מגרמניה על-ידי אמם בגלל סיכסוך עם אביהם, ערכה ישראל את אחת מהצגותיה הרגשניות. חרושת-ההיסטוריה, תעשייה משגשגת שנייה של המדינה, פעלה במרץ. במשך כמה שבועות היה נדמה כי מדינת-החוק מתמוטטת וכי האספסוף, המוסת על-ידי דמגוגים, שולט במדינה. אולם המדינה החלימה גם ממכה זו, וילדי-יונדף נעלמו.

גיבורה מסוג אחר לגמרי היתה העולה החדשה מברית-המועצות, שרה אלקונוביץ. בדמות "מטרפת הטוטו", הדמות המיסטרית שירתה בעוברים-ישובים באקדח-טוטו החבוי בתיקה, הצליחה ליצור היסטריה-זוטא. היא נתי פסה, נכלאה בבית-חולים לחולי-רוח ונשכחה. חולה-רוח אחר שהצליח לעמוד במשך זמן קצר במר כו תשומת-הלב הלאומית היה אלי גלילי, האיש שהתי נקש בחייו של עורך העולם הזה. כמה שאלות מטרידות, שהיו קשורות בפרשה זו, נשארו סתומות גם בסוף השנה. גלילי עצמו נמצא בבית-החולים ונשכח.

גיבור עצוב אחר היה שימעון ("כושני") רימון, אחת הדמויות המרכזיות במישפט של רשת מברית-הרואין בגרמניה. מישפטו של הצנתן-לשעבר, שבעיותיו המיש-פחתיות והנפשיות דחפוהו לקאריירה של הרפתקות עגוי מות, היה רצוף גילויים מרתקים.

אחדים מאלה נגעו לחברו הטוב, אהוד ("אודי") דיין מנהלל, שקולו המוקלט ריחף באולם בית-המישפט כפראנקפורט. אודי, בנו של איש-השנה תש"ו ותשכ"ו, אחיהם של אשת-השנה תש"ט ושל איש-השנה תשל"ו, עלול היה להפוך איש-השנה תשל"ו, על רקע בלתי-מלבב ביותר.

מישהו שלא חזרו

ועמדים אחרים לתואר איש-השנה תשל"ו הש-כו תיכנו לסוג שהיה אוסיני לשנה זו — מישהו שביקר שו להפוך מיישחזרו.

בראש הרשימה עמדה, כרגיל, גולדה מאיר. אשת-השנה תשל"ב, שנשארה באתריות העליונה לאסון יום-

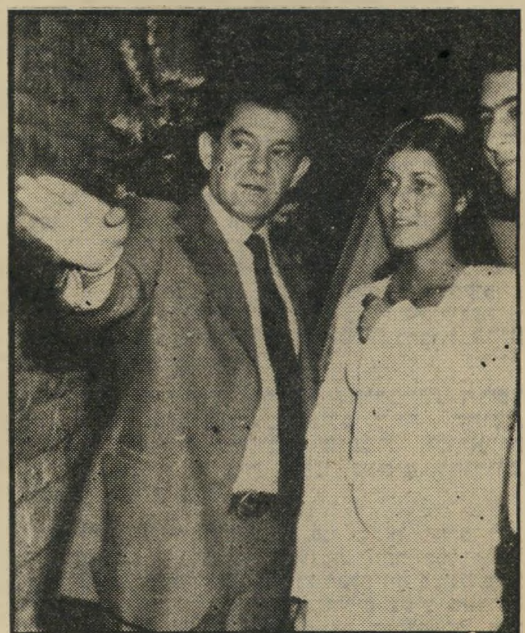
משה דיין זכה בתואר בזכות מיבצע-סיני (תש"ז) ומילחמת ששת-הימים (תשכ"ז). בתו יעל זכתה בתואר בזכות ספרה, פנים חדשות במראה, שגרם לטערה-בכוס מים בצמרת המדינה (תש"ט). אסי דיין זכה בתואר כנציג תנועת-המחאה של הצעירים נגד סיכול ביקור גולדמן בקאהיר והתגברות הקו הסיפוחיסיטי במדינה (תשל"ז).

גיים, חדשים וישנים-נושנים, אנשים שהטביעו את חותמם על רגע חולף, ואותם שחזרו וניסו להיאחו במאורעות שוב ושוב.

גיבורי-הרגע היו אוסף סגוני — ותיקים ועולים חדשים, זקנים וצעירים, מוכרים ובלתי-ידועים.

בראשית השנה חזר לחדשות אייבי נתן, כשהוא ניסה לומר זאת למצרים בפרחים. הוא רצה לכפות על המצרים באהבה את מתן ההיתר לאוניית-השידור שלו לעבור בתעלת-סואץ. שנפתחה זה עתה למיטענים ישרא-ליים. אולם המצרים סירבו, האוניה חזרה, אייבי עצמו הפליג בסירת-פרחים לעבר החוף, ואוהד ממורמר האשימו בכך שניסה "להחניק את המדינה הצמדי-חמד של

במשך כמה ימים שיגע את המדינה הצמדי-חמד של

האיש הטראגי: דדו בחתונת בתו

מי שדצו שלא היו

עומת המיי-שהיו, בלטו השנה מיישרצו-להיות. אחת הדמויות הסגנוניות ביותר של השנה היתה זו